Mica sirenă în căutarea darurilor

Aurora și surprizele Crăciunului

Disney Prinţese

Mica sirenă în căutarea darurilor

Aurora şi surprizele Crăciunului

Mica sirenă în căutarea darurilor

de Lisa Ann Marsoli

Ariel şi soţul ei, prinţul Eric, se plimbau pe plajă când, deodată, Max, căţelul lor, o rupse la fugă. Se întoarse apoi ţinând în bot o cizmă care mustea de apă.

– Caut cizma asta de luni de zile! strigă Eric.

– Ştii bine câtă plăcere îi face lui Max să îngroape lucruri şi-apoi să le dezgroape, spuse Ariel, clătinând din cap.

Cel puţin, acum ştia ce să-i ofere lui Eric de Crăciun! Dar nu mai avea decât câteva zile la dispoziţie să se gândească la darurile pentru toţi ceilalţi.

Prințul și prințesa se întoarseră la castel, unde Carlotta, menajera, îi anunță că sosise ora ceaiului.

– Deja? întrebă Grimsby, valetul, verificându-și ceasul de buzunar, pe care-l lovi de câteva ori cu vârful degetului. Hmm... pesemne că s-a stricat.

– Pomul de Crăciun e minunat, nu-i așa? remarcă Ariel. A fost ideea Carlottei să folosim podoabe roșii și aurii anul acesta.

– Oh, vă mulțumesc, zise Carlotta. Știți, acestea sunt culorile mele preferate.

Ariel era încântată. Acum avea și mai multe idei de cadouri.

A doua zi, Ariel merse în oraș, să găsească daruri pentru Crăciun. Îi cumpără lui Eric o pereche de cizme noi.

Și, ca surpriză specială, îi mai luă și o corăbioară într-o sticlă.

Apoi alese un elegant ceas de buzunar pentru Grimsby

şi un lănţişor de aur cu pandantiv cu rubin pentru Carlotta.

Darul lui Max fu uşor de ales. Ariel se opri la măcelărie şi cumpără cel mai mare os pe care-l găsi!

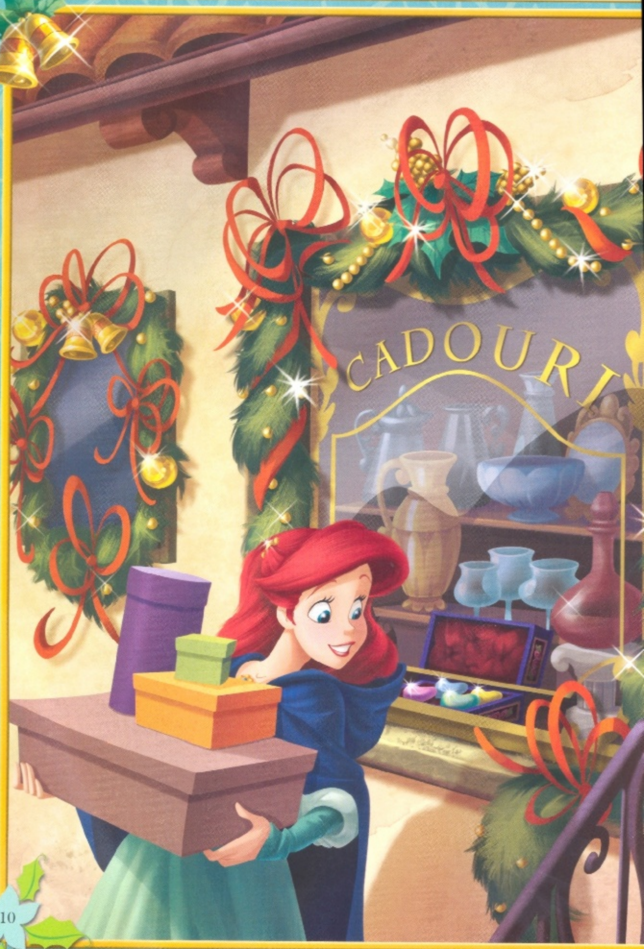
CADOURI

Dar Ariel mai avea de cumpărat cadouri pentru tatăl ei, regele Triton, pentru surorile ei şi pentru prietenele ei din adâncurile mării. Când ajunse la o vitrină plină cu inimioare de sticlă multicolore, înţelese că aici se sfârşea căutarea ei.

– Ce podoabe frumoase, îi spuse Ariel negustorului. Le cumpăr pe toate!

Întoarsă la castel, Ariel împachetă cu grijă darurile și scrise câte o urare specială pentru fiecare membru al familiei și pentru fiecare dintre prietenii ei.

Termină de scris şi ultima felicitare şi o prinse de cadoul regelui Triton.

Puse darul pentru tatăl ei peste grămada de cadouri frumos împachetate, apoi îşi dădu seama că lipsea ceva. Cadoul lui Max.

Deodată, auzi un clefăit zgomotos venind dindărătul unui scaun. Max rodea fericit osul cumpărat de Ariel.

– Max, nu deschidem cadourile înainte! îl dojeni prinţesa. Şi-acum, marş!

Ariel ascunse apoi cadourile împachetate sub pat.

În dimineaţa de Crăciun, toată suflarea castelului se adună să se bucure laolaltă de un mic dejun festiv.

Ariel merse apoi să ia cadourile, dar sub pat nu mai era nimic! Așa că prințesa căută sub covor. Apoi verifică în dulap. Darurile nu erau de găsit nicăieri.

– Ariel! strigă Eric. E timpul să deschidem cadourile! Ariel se alătură prinţului lângă pomul de Crăciun.

– Crezi că am putea face asta mai târziu? Le-am spus familiei şi prietenilor mei din adâncuri că mă voi întâlni cu ei pe plajă în dimineaţa asta.

– Desigur, răspunse Eric. Haideţi cu toţii! Vom face o vizită de Crăciun.

Prietenii lui Ariel, Flounder, Sebastian şi Scuttle, aşteptau pe plajă.

Scuttle, pescăruşul, îi oferi în dar un cufăraş.

– Ne-am gândit că aceste *chestioare* ţi-ar putea prinde bine!

Ariel deschise capacul şi văzu o mulţime de comori pe care îi plăcuse la nebunie să le strângă pe când era sirenă. Printre ele se aflau o furculiţă îndoită şi o oglindă spartă.

– Mulţumesc!

– Am ajutat cu toţii la găsirea lor, spuse mândru Flounder.

Chiar în acel moment, regele Triton și surorile lui Ariel ieșiră din adâncuri.

– Crăciun fericit! strigară într-un glas.

– Crăciun fericit! răspunse Ariel, făcând semne cu mâna familiei ei.

– Am adus cadouri! strigă Aquata, sora lui Ariel.

– Oh, mulțumesc! exclamă Ariel. Am și eu cadouri pentru voi, doar că...

– *Ham! Ham!* lătră Max, venind în fugă, cu o cizmă în bot.

– Cadoul tău! spuse Ariel către Eric.

Acum știa unde dispăruseră cadourile. Le îngropase Max!

Așadar, adăugă repede:

– Surpriză! Mergem cu toții la vânătoare de comori!

– Ariel, ești extraordinară! spuse Eric. Doar tu puteai transforma sărbătorile într-o nouă aventură.

Numaidecât, Eric, Carlotta, Max şi Grimsby porniră să sape de zor pe plajă.

Prietenii şi familia lui Ariel îi încurajau de pe margine.

– Încearcă să sapi lângă vechea barcă cu vâsle! zise Flounder.

– Sau lângă castelul acela de nisip! strigă Aquata.

De fiecare dată când un dar era găsit, Scuttle îl ducea destinatarului.

Vânătoarea de comori a fost plină de zarvă, de nisip şi de distracţie cum nimeni nu-şi amintea să mai fi avut în vreo altă dimineaţă de Crăciun.

Când cântarea luă sfârşit, se adunară cu toţii la malul apei. Era timpul să-şi ia rămas-bun, iar Ariel, Eric, Carlotta şi Grimsby se întoarseră la castel.

Mai târziu, la gura sobei, Eric admiră corăbioara din sticlă.

– Ce minunată tradiţie de sărbători, îi spuse el lui Ariel. Ar trebui să avem o vânătoare de comori la fiecare Crăciun!

Ariel zâmbi. Fusese o zi plină de surprize şi, uneori, comorile cele mai neaşteptate se dovedeau a fi cele mai plăcute.

Aurora și surprizele Crăciunului

de Lisa Ann Marsoli

Într-o zi de decembrie în care ningea ca-n povești, prințesa Aurora și prințul Filip ieșiră la plimbare. Prințesa era foarte tăcută.

– S-a-ntâmplat ceva? o întrebă Filip.

– Eu și mătușile mele adoram să facem pregătirile de Crăciun, răspunse ea.

Zânele cele bune, Flora, Fauna și Vremebună, o crescuseră în secret pe Aurora, ca s-o apere de o zână rea. Așa că prințesa le considera mătușile ei.

– Hai să le invităm la noi de sărbători, spuse Filip.

– Ce idee splendidă! strigă Aurora.

După-amiază, Aurora şi Filip găsiră un brad mare, pe care-l duseră la castel pentru a fi împodobit. Şi-n vreme ce sania luneca prin perdeaua dantelată de fulgi de nea, Aurora cânta un colind.

– Acesta este spiritul Crăciunului! exclamă Filip.

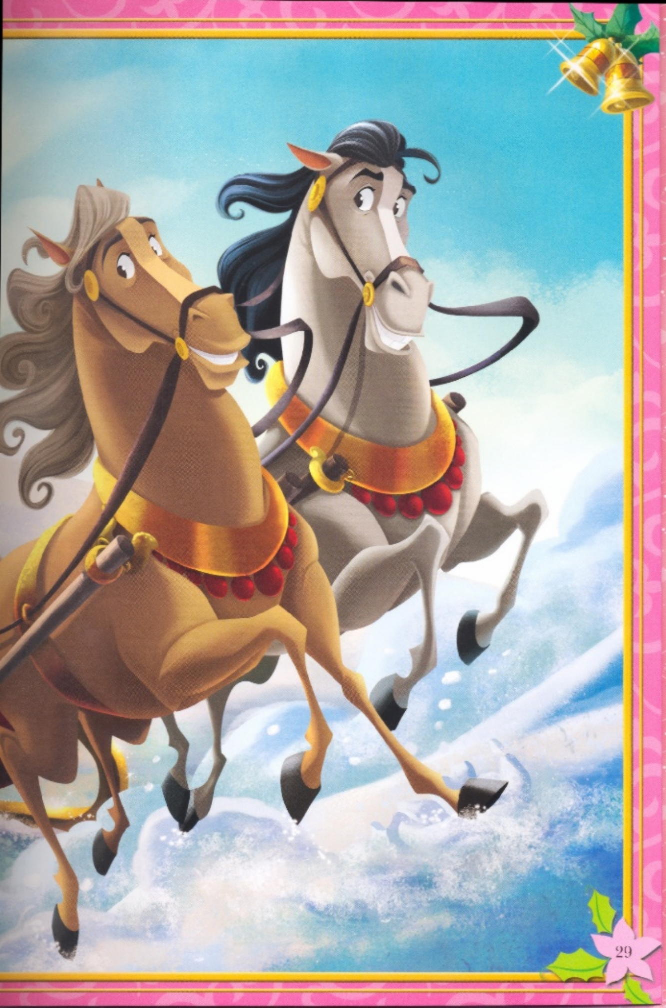

Prinţul le trimise o invitaţie celor trei zâne, Flora, Fauna şi Vremebună. Apoi porni într-o scurtă călătorie, pentru a duce la bun sfârşit nişte îndatoriri princiare.

Aurora nu se supără. În felul acesta, pregătirile ei speciale de Crăciun aveau să fie o surpriză pentru Filip, la întoarcere!

Când sosiră cele trei zâne, Aurora le împărtăşi dorinţa ei specială.

– Îţi doreşti un Crăciun întocmai ca acelea petrecute împreună în căsuţa de la ţară? întrebă Flora. Asta înseamnă că nu ne putem folosi de magie.

– Ar fi mai bine să ne iei baghetele magice, ca să nu fim tentate să le folosim, îi spuse şi Fauna.

Baghetele erau greu de prins. Nu le plăcea să fie date deoparte!

– Decorăm? întrebă Aurora, conducându-le pe zâne la niște coșuri pline cu ramuri de ilex, podoabe și globuri.

– Hai să-ncepem să-mpodobim bradul! exclamă Vremebună.

– Ar trebui să agățăm mai întâi ramurile de ilex, sugeră Flora.

Dacă cele două mătuși s-ar fi pornit să se contrazică, le-ar fi luat o zi întreagă să ajungă la o înțelegere. Așa că Aurora propuse să agațe ea ramurile, împreună cu Flora, în timp ce Fauna și Vremebună aveau să împodobească bradul.

Dimineaţa fu plină, dar, în cele din urmă, şi ultimul ciorap stătea atârnat deasupra căminului. Aurora şi zânele se apucară de copt.

– Abia aştept să guste şi Filip din tortul nostru special şi din cornurile cu gem, spuse Aurora.

– O să avem nevoie de foarte multă glazură roşie, anunţă Flora.

– Glazura verde e mai drăguţă, spuse Vremebună.

– Vom folosi din amândouă! decise Aurora.

A doua zi veni momentul să se gândească şi la cadouri.

– Aş vrea să-i ofer lui Filip un cadou făcut în casă, spuse Aurora. Dar ce?

– Ce-ai zice de-o cămaşă? sugeră Flora.

– Dar eu nu ştiu să cos, rosti cu mâhnire prinţesa.

– Te vom învăţa noi, hotărî Vremebună.

Aurora şi zânele petrecură toată ziua cosând. În timp ce lucra la darul pentru Filip, Aurora zâmbi.

– Vă mai amintiți de ciorapii pe care i-ați făcut când eram mică? întrebă ea.

– Desigur! spuse Flora. Am uitat să prindem vârfurile, așa că au căzut din ei toate cadourile.

– Și tu ai zis: „Ia priviți, ciorapul ei e gol! Ar fi bine să l mai umplem cu niscaiva bunătățuri"! spuse Aurora.

Râse dimpreună cu zânele de amintirea acelei întâmplări hazlii.

– Vai de mine, strigă prinţesa când se uită la ceea ce cususe. Cămaşa asta nu arată prea bine.

Mătuşile ei îşi lăsară degrabă lucrul deoparte, pentru a-i veni Aurorei în ajutor.

Când terminară pregătirile, zânele o ajutară pe Aurora să se gătească. Prinţul Filip urma să sosească acasă curând.

Zânele îi făcură prinţesei o cunună de ilex şi i-o prinseră-n păr. Flora propuse o rochie roşie. Vremebună prefera una albastră. Apoi Fauna veni cu o minunată rochie purpurie. Era perfectă!

Flora şi Vremebună trebuiră să admită că rochia o prindea de minune pe prinţesă.

Ultimul lucru pe care Aurora îl mai avea de făcut era să împacheteze darul pentru prinţ. Aşa că le ceru din nou ajutorul zânelor. Când terminară, prinţesa puse pachetul sub pom.

Prinţul Filip reveni la castel chiar în acea după-amiază.

– Închide ochii, spuse Aurora, şi nu-i deschide până nu-ţi spun eu.

Îl conduse pe Filip în marea sală de bal, unde aşteptau zânele.

– Gata! anunţă Aurora.

Filip privi împrejur. Cununile din ramuri atârnau strâmbe pe pereți. Pomul de Crăciun era împodobit doar pe jumătate. Torturi înclinate într-o parte, tarte arse și prăjiturele diforme umpleau masa.

– Nu am mai văzut niciodată asemenea pregătiri, spuse Filip amabil. Înțeleg de ce le consideri atât de... speciale.

– Încearcă o tartă de lămâie, spuse Aurora, întinzându-i prințului o farfurie.

Filip luă o îmbucătură și, brusc, chipul lui căpătă o expresie ciudată.

– Oh, Doamne, spuse Fauna, cred că am uitat să punem zahăr.

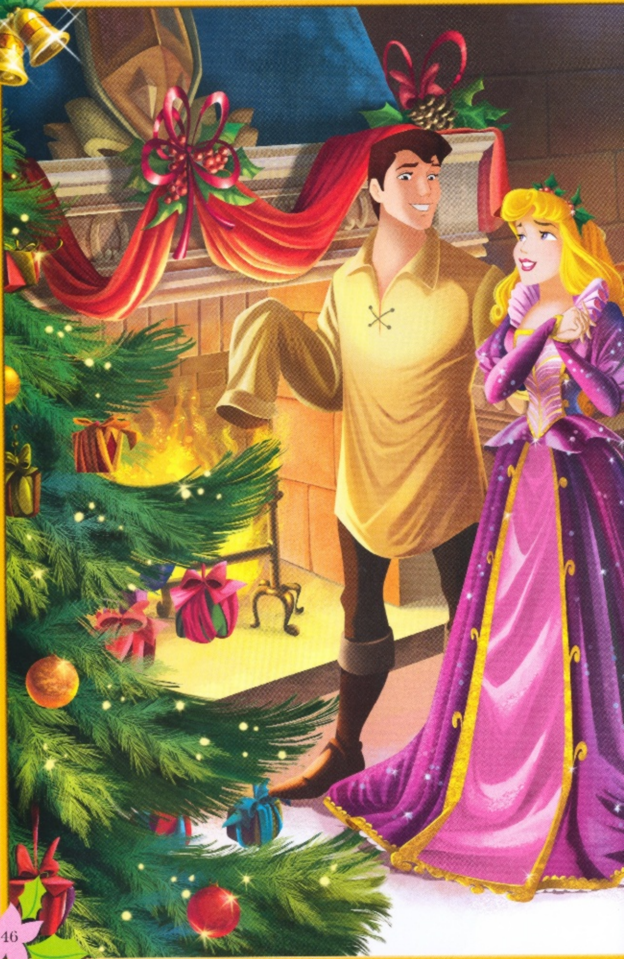

Aurora îi dădu lui Filip cadoul.

– Şi încă o surpriză!

– O cămaşă! spuse prinţul, deschizând cutia.

Îşi îmbrăcă darul, iar prinţesa şi zânele izbucniră în râs.

– Vai de mine, cu siguranţă nu e mărimea potrivită, spuse Aurora.

– Prostii! insistă Filip. Se potriveşte perfect.

– Aşa cum ne potrivim şi noi doi, îi spuse Aurora prinţului ei.

Petrecerea pregătită în casă, împreună cu Filip şi cu mătuşile ei, îi oferi Aurorei o sărbătoare a Crăciunului de neuitat!

Sfârşit